

Blog juni 2018

Preek

Inmiddels loopt het jaar echt tegen het einde. In mijn hoofd eindigde het kerkelijk seizoen na Pinksteren, maar dit jaar zat daar nog een volle maand achteraan. Voor mijzelf was dat onder andere vanwege de doopdienst en de avondmaal dienst in juni. Dat betekent in beide gevallen extra voorbereiding ten opzichte van een normale dienst, en sowieso ga ik de laatste tijd – gelukkig! - wat vaker voor. Deze maanden zo ongeveer eens per twee weken. Daar begint zo langzamerhand een beetje een ritme in te komen: eerste week wat oriënterend bezig zijn met de tekst, en dan de tweede week gericht naar een preek toe werken. Ik schrijf deze blog tegen het einde van zo'n tweede week, met een bijna voltooide preek in een ander scherm open. De liturgie voor aanstaande zondag is verstuurd, de hoofdlijn van de preek staat, en nu moet het even bezinken om morgen de laatste puntjes op de i te zetten.

Uit de pen

Preekvoorbereiding kan nooit de hele week innemen. Dat werkt voor mijzelf niet – het komt steeds in kleine blokjes uit de pen, en het lukt mij niet om in één ruk door te schrijven – maar daar is het werk verder ook niet naar. Er zitten altijd andere dingen in een week, en sommige weken hebben daarmee iets van topdrukte en andere zijn veel rustiger. Ik leer daar ook wel een beetje in doseren; in een week dat er een preek af moet, liever wat minder afspraken maken, en andersom in andere weken extra afspraken te maken.

Kerkenraadsvergadering

Sommige dingen gaan echter gewoon door, die staan vooraf al in de agenda. Zoals de laatste kerkenraadsvergadering van het jaar, afgelopen woensdag. Je merkt op zo'n vergadering erg dat juni voor velen een vakantiemaand is, ongeveer een kwart van de kerkenraad is afwezig, maar we hebben goede gesprekken. De laatste paar vergaderingen wordt wat meer aandacht besteed aan de vorm waarin agendapunten besproken worden, en dat leidt er vaak wel toe dat meer mensen actief betrokken zijn. Vanavond zijn er twee dingen waarover we in kleine groepjes doorspreken: over de weg om te komen tot een nieuwe voorzitter als in januari 2019 de ambtstermijn van Jan Heijting, de huidige voorzitter, erop zit, en over diaconaat in de Bethelwijk.

Diaconie

De diakenen stellen een belangrijke vraag aan de orde: hoe kunnen we het 'diaconale dna' van de Bethelwijk meer activeren. Ik herken veel van de zoektocht die daarin gaande is, ook vanuit mijn eigen ervaring van diaken-zijn in de Noorderkerk in Amsterdam: het gevoel dat er misschien wel allerlei diaconale nood is waar je als gemeente op in zou kunnen gaan, maar dat je het niet scherp hebt wat en waar het dan is, of dat het zo ver af staat dat het niet motiveert, en daarmee het gevoel

dat diaconaat niet echt tot de kern van het gemeente-zijn behoort. In de Bethel ben ik minder thuis dan sommige anderen in mijn groepje maar zo'n patroon herken ik uit Amsterdam, net als het verlangen om als gemeente wel diaconaal betrokken te zijn bij mensen. Er gebeuren ook al de nodige dingen, via

bijvoorbeeld het Netwerk Gewoon Samen, of via de inloophuizen, en ik denk dat er daarnaast onderling in stilte heel veel gebeurt. We leven ook in een gezegende tijd, het gaat goed met de economie en de werkloosheid is erg laag, dus wat dat betreft is de situatie van veel mensen beter dan een paar jaar terug. Tegelijkertijd heb ik wel het idee dat er bepaalde groepen zijn die het elk jaar slechter krijgen, zoals mensen met een bijstandsuitkering, en zou ik er niet gek van staan te kijken als het over een tijdje zo is dat mensen met een uitkering structurele extra ondersteuning

nodig hebben om rond te komen, of vaker op tijdelijke overbrugging een beroep moeten doen. En in zo'n situatie kan je als diaconie en als gemeente veel betekenen, juist ook als je zelf van God veel ontvangen hebt. Net als waar het gaat om eenzaamheid, nog zo'n diaconaal thema waar maatschappelijk steeds meer aandacht voor komt. Diaconaat is een mooi iets, ik word altijd wel warm van dit soort gesprekken.

Kerkenraadsdag

Als kerkenraad hebben we op 1 september een kerkenraadsdag. Omdat dit de laatste vergadering van het jaar is, moet de opzet van het programma voor die dag eigenlijk wel bekend zijn. Dat ligt bij een voorbereidingscommissie waar ik ook in zit, en dat moet deze week ook gebeuren. Het levert een hoop last minute heen en weer ge-mail op. We zijn als kerkenraad als sinds de vorige kerkenraadsdag bezig met het thema 'innerlijke secularisatie' en het is de bedoeling dat we op 1 september daar een stap verder mee komen. Het gaat dan over wat we in ons eigen geloofsleven zien dat ons bij God vandaan trekt, en hoe we die patronen in de breedte van de gemeente herkennen en daarvoor waken willen. Ik hoop op een mooie dag; wat mij betreft zijn het de mooiste momenten van het samen kerkenraad-zijn als het lukt om het met elkaar echt over geloof te hebben, en na te denken hoe we dat vruchtbaar kunnen maken voor de gemeente.

dat is mooi, ik ben er blij mee.

Naast kerkenraadsdingen zijn er ook andere dingen die ook in een drukke week moeten gebeuren. Pastorale afspraken, bijvoorbeeld, kunnen soms beter niet uitgesteld worden. Dat gaat ook in deze week door. Ik krijg zo langzamerhand wat meer mensen in de gemeente waar ik pastoraal bij betrokken ben, en

Toekomst

Tussen alles door komt de vraag naar de toekomst steeds vaker op tafel te liggen. Steeds meer mensen vragen ernaar hoe het zit, hoe lang ik nog in Zeist blijf, en ook in ons eigen leven wordt dat een steeds groter thema: over acht maanden, maart 2019, loopt mijn contract af en is de vraag wat de volgende roeping wordt. Dat brengt thuis ook wel wat onrust mee, omdat de vraag naar verhuizen, met nieuwe school voor de kinderen, nieuw werk voor Liesbeth en al het andere dat erbij zou kunnen horen dan toch weer op tafel komt. We moeten het maar loslaten, en zien waar God ons naartoe brengt, maar dat is vaak makkelijker gezegd dan gedaan. Op allerlei momenten voel ik ook hoe gehecht ik aan Zeist ben geraakt, aan de mensen, aan de gemeente, en ook wat dat betreft gaat er over een aantal maanden een proces van loslaten komen. Blijkbaar is dat hoe het werkt in het bestaan van een dominee, maar vooralsnog ben ik aan zo'n los-vast bestaan nog niet gewend.

